

ΕΙΣΗΓΗΣΗ

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν την εισήγηση της εκδήλωσης με μία διαπίστωση:

Τον τελευταίο χρόνο με αφορμή το Μακεδονικό βγήκε πληθώρα υλικού όπως αφίσες, κείμενα, τρικάκια, πανό και σπρέι. Το υλικό όμως αυτό προέκυψε από μία αμυντική θέση, μέσα σε ένα ανελέητο τρέξιμο στην προσπάθεια να κρατήσουμε τις ισορροπίες στην πόλη μας- κάτι που πιστεύουμε πως καταφέραμε επιτυχώς ως ένα βαθμό. Οι εντατικοί ρυθμοί όμως της περασμένης χρονιάς δημιούργησαν ένα πολιτικό κενό καθώς δε μας άφησαν χρόνο να διαβάσουμε και να οργανώσουμε μια εκδήλωση επί του ζητήματος μέσα από μία αναρχική-αντιεξουσιαστική οπτική, γεγονός που σημαίνει ότι δε βρήκαμε και το κατάλληλο πεδίο για να εκθέσουμε και να κουβεντιάσουμε τις δικές μας θέσεις, με όσες αδυναμίες αυτές πιθανώς να παρουσιάζουν. Αυτό το πολιτικό κενό ευελπιστούμε να καλύψει η σημερινή εκδήλωση μαζί και με την αντίστοιχη πολύ ενδιαφέρουσα εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της Φάμπρικα Υφανet την προηγούμενη εβδομάδα.

Άλλος στόχος αυτής της εκδήλωσης είναι μέσω των τοποθετήσεων και της κουβέντας που θα γίνει να εμπλουτιστούν οι πολιτικές θέσεις των αναρχικών για το ζήτημα. Ως τώρα έχουμε παρατηρήσει ότι πολλές αναλύσεις συντρόφων και συντροφισσών είχαν ως βασικό εργαλείο ανάλυσης τον αντιφασισμό και τον αντιεθνικισμό, αμελώντας να αναφερθούν στο ρόλο του NATO και της ΕΕ αλλά και στα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης που εξυπηρετούνται από αυτή τη συμφωνία.

Ο αντιφασισμός και ο αντιεθνικισμός ως μοναδικά εργαλεία έχουν πολλάκις δείξει τα όριά τους. Στη δεδομένη συγκυρία μάλιστα πιστεύουμε δε, πως ακούσια στις περισσότερες περιπτώσεις, η αναφορά μόνο σε αυτές τις πτυχές της θεωρητικής μας φαρέτρας, έκλεινε το μάτι στην ίδια τη συμφωνία. Αντιλαμβανόμαστε πως τα γεωπολιτικά παιχνίδια -τουλάχιστον σήμερα- δεν είναι στα μέτρα μας. Στα μέτρα μας είναι η ταξική πάλη και οι κοινωνικές αντιθέσεις στον Ελλαδικό χώρο και πιο σπάνια η διεθνιστική αλληλεγγύη σε επιμέρους αγώνες που υπάρχουν σε άλλες περιοχές της γης.

Προκειμένου όμως να είμαστε καθοριστικοί στην εξέλιξη της ιστορίας, πρέπει να είμαστε σε θέση να λαμβάνουμε υπόψη κάθε παράμετρο που επηρεάζει την κοινωνική ζωή. Κατ' εμάς λοιπόν είναι σημαντικό να είμαστε σε θέση να αναλύουμε τα ζητήματα με όρους και οικονομικούς και γεωπολιτικούς. Άλλωστε το να μιλάς για το NATO, την ευρωατλαντική ολοκλήρωση των δυτικών Βαλκανίων και τους συγκρουόμενους ιμπεριαλισμούς στα Βαλκάνια δεν σε κάνει πατριώτη αντι-ιμπεριαλιστή, αν και από τέτοιους είναι η αλήθεια χορτάσαμε τον τελευταίο καιρό (βλ Λαφαζάνης, ΚΟΕ, Πλεύση Ελευθερίας κλπ), αλλά ας μην πλατειάσουμε άλλο.

Τέλος φυσικά, αυτή η εκδήλωση ευελπιστούμε να αποτελέσει ένα έδαφος γνωριμίας και ανταλλαγής απόψεων μεταξύ συντρόφων και συντροφισσών από τις δύο πλευρές των συνόρων. Θέλοντας έτσι να συμβάλει στην σύναψη και στην ενδυνάμωση πολιτικών σχέσεων μεταξύ μας, στο βάθεμα της διεθνιστικής αλληλεγγύης και οργάνωσης μεταξύ των εκμεταλλευομένων των Βαλκανίων.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ

Ξεκινάμε λοιπόν με μία σύντομη ιστορική προσέγγιση, που για μια ακόμη φορά είναι απαραίτητη για να νικήσουμε το σκοταδισμό και τα ιστορικά ψέματα που γέννησε η αφήγηση του ελληνικού εθνικισμού για την περιοχή:

Γεγονός 1ο: Σλάβικα φύλα κατέβηκαν στην περιοχή από τον 6ο αιώνα μ.Χ., δηλαδή έζησαν εδώ για περισσότερα από 1500 χρόνια. Έζησαν μέσα σε δύο αυτοκρατορίες (βυζαντινή και οθωμανική), συγκρούστηκαν αλλά και αναμίχθηκαν με τους ντόπιους πληθυσμούς. Την περίοδο της Οθωμανικής αυτοκρατορίας ανήκαν διοικητικά στην ίδια κατηγορία με τους Ελληνόφωνους και υπάγονταν στο Χριστιανικό Μιλέτ (και όχι Βιλαέτι όπως λαθασμένα αναφέραμε στην εκδήλωση), μια διοικητική υποδιαίρεση της εποχής.

Γεγονός 2ο: πριν από δύο και κάτι αιώνες, με το σταδιακό ερχομό του καπιταλισμού, άρχισαν πρώτη φορά να διαμορφώνονται οι συνθήκες για να πεθάνουν οι αυτοκρατορίες και να γεννηθούν τα έθνη. Πριν από αυτά υπήρχε βέβαια η αγάπη για τον τόπο κατοικίας ή καταγωγής, μια κάποια αίσθηση κοινότητας για τους συγχωριανούς ή για τους ομόθρησκους αλλά όσο περίεργο κι αν μας φαίνεται, δεν υπήρχε αυτό που σήμερα ονομάζεται εθνική συνείδηση. Στα Βαλκάνια αυτή η διαδικασία γέννησε αρχικά την Σερβία και αργότερα την Ελλάδα που αναζητούσαν συνεχώς ζωτικό χώρο από την καταρρέουσα οθωμανική αυτοκρατορία.

Γεγονός 3ο: Το 1870 η βουλγαρική εκκλησία αποσχίζεται από το Πατριαρχείο και μετατρέπεται στον Νο1 εχθρό των ελληνόφωνων χριστιανών. Έκτοτε η αντιπαράθεση των δύο εκκλησιών θα παίξει κομβικό ρόλο για τα τεκταινόμενα στην Μακεδονία αλλά και στη Θράκη.

Γεγονός 4ο: Στην Μακεδονία, που ως την πρώτη δεκαετία του 20^{ου} αιώνα παρέμενε υπό Οθωμανική κυριαρχία, συνυπήρχαν θρησκευτικά: εβραίοι, μουσουλμάνοι και χριστιανοί με τους τελευταίους να είναι χωρισμένοι σε πιστούς στο πατριαρχείο και πιστούς στην Βουλγαρική εξαρχία, ενώ γλωσσικά/ εθνοτικά μπορούμε θολά να τους κατατάξουμε σε

όσους μιλούσαν αλβανικά, βλάχικα, ελληνικά, σλάβικα, βουλγάρικα αλλά και μακεντόντσκι, αυτό το κράμα γλωσσών που διαδόθηκε στην περιοχή για να μπορούν να συνεννοούνται οι άνθρωποι μεταξύ τους. Η Ελλάδα και η Βουλγαρία κυρίως -και σε μικρότερο βαθμό χώρες όπως η Σερβία και η Ρουμανία- κάναν αγώνα με όλα τα μέσα για να πάρουν κομμάτια του πληθυσμού υπό την επιρροή τους για τη στιγμή του φευγιού των Οθωμανών, που όλοι ξέραν πως δεν αργεί.

Ο αγώνας αυτός περιλάμβανε από το ποιος θα βάλει δικούς του δασκάλους σε σχολεία, μέχρι εκτελέσεις και λεηλασίες χωριών. Ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού στην περιοχή της Μακεδονίας δεν είχε ούτε ελληνική ούτε βουλγαρική εθνική συνείδηση, αλλά ντόπια, μακεδόνιτικη. Στην αρχή στη Θεσσαλονίκη, δημιουργήθηκε η οργάνωση VMRO που είχε σκοπό την αυτονόμηση της μακεδονίας και την μετέπειτα ένωση με Βουλγαρία. Μέσα όμως από την ίδια οργάνωση ξεπήδησε μία πιο ριζοσπαστική, κοντά σε σοσιαλιστικές και αναρχικές ιδέες πτέρυγα, που ήθελε την Μακεδονία ισότιμο μέλος σε μια βαλκανική ομοσπονδία και μαζί της κάλεσε όλους τους κατοίκους της, ανεξαρτήτων γλώσσας και θρησκείας. Η οργάνωση αυτή χτυπήθηκε από Έλληνες, Οθωμανούς αλλά και Βουλγάρους. Το 1903 επίσης, πραγματοποιήθηκε μία γενικευμένη εξέγερση, γνωστή και ως εξέγερση του Ίλιντεν, ενάντια στην αυτοκρατορία από εθνικά αυτοπροσδιορισμένους Μακεδόνες στην οποία συμμετείχαν πατριαρχικοί αλλά και εξαρχικοί, βλαχόφωνοι, αλβανόφωνοι, τουρκόφωνοι, σλαβόφωνοι, βουλγαρόφωνοι αγρότες της περιοχής που κατασφάχτηκαν.

Γεγονός 5ο: Ο Παύλος Μελάς δεν έχει δώσει ούτε μία μάχη και τίποτα άλλο δε χρειάζεται να αναφέρουμε. Το πως έγινε εθνικός ήρωας, μας είναι αδύνατο να το κατανοήσουμε. Ο Κόττε Χρήστος ή Χρήστος Κόττας όπως μας τον μάθαν στο σχολείο δεν μιλούσε ούτε στο ελάχιστο Ελληνικά. Συμμετείχε στην εξέγερση του Ίλιντεν, αργότερα συμμετείχε στον “Μακεδονικό αγώνα” όπως αποκαλείται στην Ελλάδα ο πόλεμος που εξαπέλυσαν οι Βούλγαροι και οι Έλληνες στους ντόπιους, διαλύοντας και κατατρομοκρατώντας τον πληθυσμό της περιοχής. Τον Χρήστο Κόττα τον κατέδωσε και τον σκότωσε ο Καραβαγγέλης Γερμανός επειδή συνέχισε να έχει καλές σχέσεις με ομάδες ντόπιων μακεδόνων.

Αυτός ο παπάς, ήρωας με το ζόρι για τους Καστοριανούς, είχε σταλεί από το πατριαρχείο μόνο και μόνο για να τρομοκρατήσει τους χριστιανούς που ήταν υπό την επιρροή της βουλγαρικής εξαρχίας. Έδωσε εντολές για πλιάτσικο, λεηλασίες, μαζικές εκτελέσεις και πλήρεις αφανισμούς χωριών ενώ συνεργαζόταν ανοιχτά με την Οθωμανική αυτοκρατορία. Ο Μακεδονικός αγώνας ήταν στην ουσία η σύγκρουση Ελληνικού και Βουλγαρικού κράτους σε μία τρίτη περιοχή για το ποιος θα την καταλάβει. Χαρακτηριστικά να αναφέρουμε πως δόθηκε κυριολεκτικά αγώνας δρόμου για το ποιος θα προλάβει να μπει στη Θεσσαλονίκη το 1912, με τους Βούλγαρους να χάνουν την είσοδο τους στην πόλη για λίγες ώρες.

Γεγονός 6ο: Αυτός ο αγώνας δρόμου συνέβη στα πλαίσια του Α΄ Βαλκανικού πολέμου, όπου Ελλάδα, Βουλγαρία και Σερβία συμάχησαν κατά των Οθωμανών και έτρεξαν να αρπάξουν ότι προλάβαινε η κάθε μία από τη διαμελισμένη αυτοκρατορία. Η άδικη μοιρασιά για την Βουλγαρία την έκανε να κηρύξει αμέσως τον πόλεμο στους πρώην συμάχους της και να χάσει κι άλλα εδάφη, με την Ελλάδα να παίρνει στο περίπου τη σημερινή της μορφή. Ακόμα και τότε, αγκάθι για το ψέμα του Ελληνικού έθνους αποτελούσε ότι στα βόρεια σύνορά του οι πληθυσμοί ούτε ομόθρησκοι, ούτε ομόγλωσσοι ήταν. Η καταπίεση όσων δεν αισθανόντουσαν εθνικά Έλληνες ήταν τεράστια αλλά επεκτείνονταν ακόμα χειρότερα και σε όσους απλά δεν μιλούσαν ελληνικά. Ξυλοδαρμοί, φυλακίσεις, πρόστιμα περίμεναν για δεκαετίες όσους μιλούσαν τη διάλεκτο που έμαθαν από παιδιά.

Γεγονός 7ο: Η πληθυσμιακή αναλογία θα αλλάξει σταδιακά με τις μετακινήσεις αρχικά ανατολικοθρακιωτών και αργότερα μικρασιατών και ποντίων τις 3 πρώτες δεκαετίες του αιώνα αλλά και με την αποχώρηση εκατοντάδων χιλιάδων μουσουλμάνων από την περιοχή. Η μεταφορά χιλιάδων εβραίων κατά την κατοχή θα κάνει την περιοχή κατά κύριο λόγο πλέον κατοικούμενη από ελληνόφωνους, με τους περίπου 150.000-200.000 ντόπιους σλαβόφωνους να αποτελούν πλέον μειονότητα.

Γεγονός 8ο: Το ΚΚΕ έχει αλλάξει πάνω από 4 φορές θέση για το ζήτημα της μακεδονικής μειονότητας. Χαρακτηριστικές οι εναλλαγές που πραγματοποιήθηκαν τη δεκαετία του 40', ανάλογα με το πως και πόσοι σλαβόφωνοι μακεδόνες βοηθούσαν στον αγώνα κατά των ναζί. Όσοι έφυγαν πολιτικοί εξόριστοι μετά το τέλος του εμφυλίου, δεν μπόρεσαν να γυρίσουν ποτέ στα σπίτια που μεγάλωσαν -γιατί δεν τους επιτράπηκε σε αντίθεση με τους ελληνόφωνους-. Η σημερινή στάση του ΚΚΕ κρίνεται τραγική όχι μόνο από επαναστατική σκοπιά, αλλά και από μία πιο ουδέτερη και ιστορική γωνία καθώς αρνείται να μιλήσει για όλα αυτά τα εγκλήματα του ελληνικού έθνους απέναντι στη μειονότητα, τα οποία γνώριζε μιας και τα βίωνε από πρώτο χέρι για δεκαετίες.

Γεγονός 9ο: Από το 50' και μετά, ως σοσιαλιστική δημοκρατία στα πλαίσια της Γιουγκοσλαβίας, η Μακεδονία αναγνωριζόταν ως τέτοια από το ελληνικό κράτος. Μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας όταν απλά έβγαλε τον προσδιορισμό σοσιαλιστική μπροστά από το όνομά της, η Ελλάδα βρήκε την ευκαιρία να πιέσει. Μπλόκαρε μέχρι και με εμπάργκο την αυτοονοματοδοσία του γειτονικού κράτους το 1995, με την ισχύ του ελληνικού κεφαλαίου να είναι τέτοια, που επέφερε τρομακτικές συνέπειες στον πληθυσμό της Μακεδονίας. Από τότε και έπειτα, η ονομασία των γειτόνων σε διεθνείς οργανισμούς είναι FYROM ενώ στις διμερείς τους σχέσεις οι περισσότερες χώρες την αποκαλούν Μακεδονία. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε τις επεκτατικές βλέψεις που είχε το ελληνικό κράτος εκείνη την περίοδο, οι οποίες εκφράστηκαν και μέσω των παραπάνω κινήσεων στην κατεύθυνση διάλυσης του κράτους της Μακεδονίας και του

διαμοιρασμού των εδαφών του ανάμεσα στην Σερβία και την Ελλάδα. Μάλιστα, οι συμφωνίες του Μιλόσεβιτς με την τότε ελληνική κυβέρνηση φάνηκαν και στα συλλαλητήρια, όπου ένα από τα συνθήματα-χιτάκια ήταν και το "σύνορα η Ελλάδα με την Σερβία".

Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ

Δε θεωρούμε τυχαίες τις στιγμές που επιλέγουν οι από τα πάνω να εμβολιάσουν τους υπηκόους τους με τις ενέσεις του εθνικισμού και του милитарισμού. Η αξεπέραστη παγκόσμια οικονομική κρίση και η ανάγκη καταστροφής κεφαλαίων για να ξαναμπεί ο καπιταλισμός σε έναν νέο κύκλο ανάπτυξης και κερδοφορίας, οι μεγάλες ποσότητες φυσικού αερίου στην ΝΑ Μεσόγειο, οι δρόμοι μεταφοράς ενέργειας στην διψασμένη Ευρώπη, η αντιπαράθεση Ελλάδας και Τουρκίας, αλλά και οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί μεγάλων δυνάμεων, όχι μόνο δεν δείχνουν παύση των υπάρχοντων πολεμικών συγκρούσεων στην περιοχή αλλά μάλλον το αντίθετο.

Την ίδια περίοδο, και καθόλου τυχαία μέσα σε χρόνια κρίσης και απότομης υποτίμησης των όρων ζωής του προλεταριάτου αλλά και ευρύτερων κομματιών του πληθυσμού, είναι που όλο το φάσμα του θεσμικού πολιτικού κόσμου επικαλείται την εθνική ενότητα ως μέσο λύσης για τα προβλήματα που αυτοί οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει. Το εθνικό καλό έρχεται ως κύριο ζητούμενο για όλους μας.

Γιατί δεν είναι μόνο αυτοί που κραυγάζουν ότι η Μπίτολα, η Γευγελή, η Κωνσταντινούπολη, η Ίμβρος, η Βόρεια Ήπειρος και η Κύπρος είναι ελληνικές, αυτοί που φέρνουν πιο κοντά τον πόλεμο και προσπαθούν να φανατίσουν τους απελπισμένους για νέες εθνικές στιγμές δόξας.

Είναι και το ότι το μεγαλύτερο κομμάτι της Ελληνικής αριστεράς, που ήταν και είναι από τις πιο πατριωτικές παγκοσμίως, από άγχος μήπως και θεωρηθεί προδοτικό για τους εθνικούς σκοπούς επιλέγει να δράσει ή να κλείσει το μάτι προς αυτή την κατεύθυνση παίζοντας το παιχνίδι της ντόπιας αστικής τάξης.

Είναι οι “διεθμιστές” του ΣΥΡΙΖΑ που αφού συστρατεύτηκαν όσο κανείς προκάτοχός τους με τους σχεδιασμούς των Η.Π.Α. για την περιοχή, επικαλούνται ότι αυτό γίνεται από πατριωτικό καθήκον. Για να καταφέρουν να επεκτείνουν τα χωρικά ύδατα όπως συνέβη με το Ιόνιο πέλαγος, για να καταφέρουν να ορίσουν μονομερώς ΑΟΖ πετώντας έξω την Τουρκία, για να καταφέρουν να κάνουν την Ελλάδα όπως δήλωσε χαρακτηριστικά ο Τσίπρας ηγέτιδα δύναμη των Βαλκανίων, στρατιωτικό ανάχωμα και ενεργειακό κόμβο για την Ευρώπη. Ταυτόχρονα, είναι η Ελλάδα που κατάφερε εξυπηρετώντας πλήρως τα σχέδια του ΝΑΤΟ να αλλάξει, πράγμα ανήκουστο, το σύνταγμα και το όνομα μιας χώρας κάτι που ακόμα και πολλοί πολέμιοι της συμφωνίας αναγνωρίζουν ως “θετικό στοιχείο”.

Όλα αυτά λέει γιατί κλείνοντας παλιά κεφάλαια με τους βόρειους γείτονές μας, θα έχουμε όλοι πλέον τον νου μας προς την ανατολή και την Τουρκία που καιροφυλακτεί. Το ότι δε, η Τουρκία πραγματοποιεί επεκτατικές επεμβάσεις στη Συρία και στο Ιράκ την κάνει στα μάτια πολλών αριστερών ιμπεριαλιστική δύναμη που θέλει και εδάφη της Ελλάδας, και ως δια μαγείας αυτό το γεγονός τους κάνει να ξεχνάν το λόγο που τα δύο κράτη θα έρθουν σε μικρή ή μεγάλη σύγκρουση τα επόμενα χρόνια. Εκείνο το τυφλό σημείο όχι εδαφικό αλλά θαλάσσιο, κάπου ανάμεσα στην Κύπρο και την Κρήτη και το πιθανό κοίτασμα φυσικού αερίου κάποια μέτρα πιο βαθιά.

Σ’ αυτή τη γραμμή το ΚΚΕ, ξανα αλλάζοντας θέσεις τα τελευταία χρόνια με απίστευτη ταχύτητα, κρίνει πλέον έναν πιθανό πόλεμο, άδικο μόνο από την πλευρά της Τουρκίας και καλεί τους πιστιρικάδες αλλά και τους μεγαλύτερους που θα επιστρατευτούν, να πολεμήσουν για το απαραβίαστο της εθνικής μας κυριαρχίας ενώ στο τέλος του ονειρεύεται μία πιθανή ταυτόχρονη πάλη ενάντια στην αστική τάξη. Αλήθεια αν ορίσει το ελληνικό κράτος μονομερώς ΑΟΖ πετώντας έξω την Τουρκία και επειδή έτσι βολεύει το ΝΑΤΟ -και αν αυτό προκαλέσει πόλεμο- τι σχέση θα έχει ακόμα και με την υποτιθέμενη αμυντική λογική περί προστασίας της εθνικής κυριαρχίας; Γιατί το ΚΚΕ την ίδια στιγμή μιλάει για αλυτρωτισμό της Μακεδονίας και σιωπά για τα εγκλήματα σε βάρος των ντόπιων την περίοδο του εμφυλίου αλλά και τις ενοχλήσεις που έχουν ακόμα οι λίγες χιλιάδες που έχουν απομείνει στην περιοχή από πράκτορες; Γιατί δεν αρκείται απλά σε μία αντινατοϊκή-αντιιμπεριαλιστική κριτική, όσο λειψή κι αν είναι για εμάς;

Για τις υπόλοιπες μικρότερες δυνάμεις όπως η κυρίαρχη τάση στη ΛΑΕ, η πλεύση Ελευθερίας και η ΚΟΕ, η κατρακύλα δε σταματά στις παραπάνω θέσεις του κόμματος-μήτρα για όλη την αριστερά. Αφήνοντας για λόγους συντομίας, τη θέση τους για το θέμα των ΑΟΖ, μας αρκεί το ότι αβαντάρουν ακόμα και σήμερα τα συλλαλητήρια για τη Μακεδονία, ακόμα και μετά από όσα έχουν γίνει σε αυτά. Μιλάν για το ξεπούλημά της, κατεβαίνουν στα συλλαλητήρια δίπλα δίπλα με οργανωμένους και μη φασίστες, υπερασπίζονται την λαϊκή “αυτοοργάνωση” που γέννησε τις κινητοποιήσεις αλλά και τις εθνικιστικές καταλήψεις των μαθητών, ενώ τολμούν να ασκήσουν και κριτική στους «εθνομηδενιστές» αναρχικούς αλλά και κομμουνιστές που δεν έχουν την ίδια θέση. Κάναν μέχρι και επιτροπή για το σκοπιανό, όπως χαρακτηριστικά το ονομάζουν, για να τσιμπήσουν καμία ψήφο...

Κι αν αυτή είναι η διάταξη της αριστεράς στο συγκεκριμένο ζήτημα τι γίνεται με τον παραδοσιακό εθνικό κορμό; Με ποιους δηλαδή κατεβαίνει στο δρόμο ο Λαφαζάνης και η Κωνσταντοπούλου;

Η Νέα Δημοκρατία βρίσκεται στην περίεργη θέση να υποκρίνεται πως θεωρεί τη συμφωνία προδοτική καθώς ευελπιστεί πως η ψήφισή της από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ θα της φέρει πίσω “πατριωτικές” ψήφους, ενώ στην πραγματικότητα η συμφωνία ακολουθεί τη γραμμή που η ίδια η Νέα Δημοκρατία χάραξε το 2008. Κάπως έτσι, δεν πρέπει να μας φαίνεται περίεργο που το ρόλο του οργανωτή αυτών των συλλαλητηρίων τον έχουν αναλάβει άλλοι. Τον πρώτο ρόλο στη διοργάνωση των συλλαλητηρίων παίζει η εκκλησία που έχει κινητοποιήσει όλο το μηχανισμό της από τους παπάδες στις ενορίες μέχρι τα κατηχητικά κι από τις άκρες της στο στρατό μέχρι τους επιχειρηματίες που κάνουν μπίζνες μαζί της. Δίπλα και μαζί της, βλέπουμε συλλόγους έφεδρων στρατιωτικών, μπάτσων, κανάλια, επιχειρηματίες με εθνική συνείδηση ή αντίθετα συμφέροντα ή και τα δύο, στρατηγούς όπως τον Φραγκούλη, εθνικιστικές οργανώσεις και ομάδες, τη Χρυσή Αυγή και όλα τα νέα κόμματα της δεξιάς πολυκατοικίας όπως λέγαν χαριταλογώντας, ενώ τέλος πίσω από όλα αυτά υπάρχει και ο παράγοντας Ρωσία ο οποίος προσπαθεί, πάλι μέσω της μερίδας της εκκλησίας που είναι κοντά της, να χρηματίσει δημάρχους αλλά και κατοίκους, παπάδες αλλά και οπαδούς αθλητικών ομάδων, για να μπλοκαριστεί μια συμφωνία που στερεί έναν σύμμαχο από τη Ρωσία η οποία χάνει σταδιακά όλη την επιρροή που είχε στα Βαλκάνια ακόμα και μετά την πτώση της Σοβιετικής ένωσης...

Μιλώντας λοιπόν για την Ελλάδα, που η αναλογία στρατιωτικών, μπάτσων και παπάδων ανά κάτοικο είναι από τις μεγαλύτερες παγκοσμίως, για την Ελλάδα με την δυσανάλογα μεγάλη μεσαία τάξη, για την Ελλάδα που μας έχει μεγαλώσει με το μύθο πως είμαστε μόνιμα οι αμυνόμενοι, για την Ελλάδα που ακόμα ψηφίζει ή κατεβαίνει στο δρόμο ανάλογα με το ποιος έβαλε στη δουλειά τους γονείς κλπ, υπήρξε και υπάρχει όντως μία άνοδος του εθνικισμού. Το βλέπουμε στις συζητήσεις και στις σχέσεις μας, στην καθημερινότητα μας.

Παρ’ όλα αυτά, τα πράγματα δεν είναι ούτε τόσο τραγικά, ούτε μη αναστρέψιμα. Στη Θεσσαλονίκη, κομβική πόλη για αυτό το κύμα εθνικισμού ο δρόμος είναι ακόμη και με αρκετό κόπο δικός μας. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στις πορείες, στις οποίες συνεχίζουμε να κατεβαίνουμε εμείς χωρίς φόβο σε αντίθεση με αυτούς που κάθε φορά έχουν απώλειες, αντισυγκεντρώσεις απέναντι τους κλπ. Αναφερόμαστε στο δρόμο σαν σημείο που περνάμε όλη μας τη μέρα και οι δρόμοι στις περισσότερες περιοχές της, έχουν τα δικά μας μηνύματα, αφίσες, σπρέι, γκράφιτι. Αναφερόμαστε στο δρόμο και ως κουλτούρα. Ακόμα κι αν ένα κομμάτι οπαδών για ιδιοτελείς σκοπούς έπαιξε τον πολύ συγκεκριμένο ρόλο του τον τελευταίο χρόνο, ακόμα κι αν είδαμε καταλήψεις για τη Μακεδονία σε σχολεία, τα σχολεία και τα παιδιά που ζουν στους δρόμους είναι -ακόμα τουλάχιστον- μαζί μας. Το ίδιο ισχύει και για τη συντριπτική μερίδα της εργατικής τάξης, που χωρίς να λέμε ότι είναι συνολικά δικιά μας, έχει πιο σοβαρά προβλήματα να ασχοληθεί όπως το πως θα βρει δουλειά ή πως θα αποπληρώσει τα χρέη της. Εκτός από μία ένωση πυροσβεστών κανένα εργατικό σωματείο - παρά τις προσπάθειες κάποιων δεξιών- δεν αναφέρθηκε σε αυτό το θέμα, σε αντίθεση με τους κάθε λογής εμπόρους, βιοτέχνες, επιχειρηματίες. Εν τέλει, εκατοντάδες χιλιάδες λοιπόν συμμετείχαν στα συλλαλητήρια για τη Μακεδονία, παρόλα αυτά δεν ήταν ο αριθμός που περίμεναν να συσπειρώσουν οι διοργανωτές.

Και κάτι ακόμα. Η ζωή είναι εξέλιξη. Ο αγώνας είναι εξέλιξη. Η ιστορία είναι εξέλιξη. Και έτσι πρέπει να τα αντιλαμβανόμαστε και να μη μας παίρνει από κάτω: ο αριθμός αυτών που κατέβηκε φέτος και πέρσι για το ζήτημα δεν έχει καμία σχέση με τον αριθμό αυτών που είχε κατέβει το 1992, ούτε αυτοί που είχαν κατέβει το 1992 σημαίνει ότι έγιναν όλοι φασίστες ή έστω συνέχισαν να ενδιαφέρονται για το ζήτημα αυτό. Ενώ τέλος υπάρχει και μία σημαντική ποιοτική αλλαγή: σε αντίθεση με τότε, υπήρξε δημόσιος κατατεθειμένος αντίλογος αλλά και υλική σύγκρουση με τον αναδυόμενο εθνικισμό. Τσακίστηκαν φασίστες, μπλοκαρίστηκαν διαδηλώσεις τους, αλλά κυρίως κατάφερε να υπάρξει μια άλλη θέση γύρω από την συμφωνία και όσα γέννησε, μία άλλη θέση ποιοτικά και ποσοτικά ισχυρή. Γιατί παρά τις αντιφάσεις, τις εσωτερικές αντιθέσεις, τις ελλείψεις, ήταν ένα κομμάτι του αναρχικού χώρου κατά κύριο λόγο που σήκωσε στις πλάτες του αυτή τη σύγκρουση. Ένα κομμάτι που το 1992 ούτε ποιοτικά ούτε ποσοτικά είχε τις ίδιες δυνάμεις.

Και η αλήθεια είναι ότι εν μέρει τα καταφέραμε όχι χωρίς κόστος ενώ δε θεωρούμε τυχαίο πως οι ομάδες κρούσης των συλλαλητηρίων αυτών δεν στοχοποίησαν ούτε καν λεκτικά το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, αλλά αναλώθηκαν, κατά παραγγελία των αφεντικών τους, στο να επιτεθούν σε όσους συνειδητά δεν συντάσσονται κάτω από την εθνική αφήγηση.

Έτσι είχαμε τις αποτυχημένες απόπειρες επίθεσης στο σχολείο, 3 στον αριθμό, την πυρπόληση της κατάληψης Λιμπερτάτια, βεβηλώσεις εβραϊκών μνημείων αλλά και μια σειρά επιθέσεων σε αγωνιστές, σε ομοφυλόφιλους, σε μετανάστες ακόμα και σε περαστικούς διαψεύδοντας πέραν κάθε αμφιβολίας όσους εξακολουθούν να χρησιμοποιούν την αισχρή δικαιολογία «δεν είμαι φασίστας/εθνικιστής είμαι πατριώτης».

NATO

Αξίζει όμως να κάνουμε μία σύντομη αναφορά και για το ρόλο που έπαιξε το ΝΑΤΟ και η Ε.Ε. ώστε να επιτευχθεί αυτή η συμφωνία. Τα Βαλκάνια αποτελούν το νότιο σημείο ένωσης της Ευρώπης και της Ασίας και γειτνιάζουν με την Μέση Ανατολή, αποτελώντας ένα πολύ χώρο υψηλής γεωπολιτικής σημασίας. Μέσα από αυτά περνάν ή θα περάσουν μία σειρά από αγωγούς φυσικού αερίου που θα τροφοδοτήσουν τη διψασμένη ενεργειακά Ευρώπη, ενώ ταυτόχρονα αποτελούν κομβικό σημείο-πέρασμα και για τους λεγόμενους εμπορικούς δρόμους μεταξύ τριών Ηπείρων. Επιπλέον αποτελούν

στρατηγικό σημείο για την ανάπτυξη στρατιωτικών δυνάμεων από τα κράτη που διεξάγουν επεμβάσεις στην Μέση Ανατολή και την Βόρειο Αφρική. Το μεγαλύτερο κομμάτι τους ως πριν 30 χρόνια άνηκε σε αυτό που τότε αποκαλούνταν “ανατολικό μπλοκ”, ενώ μετά την πτώση των σοσιαλιστικών δημοκρατιών υπήρξαν μεγάλα χρονικά διαστήματα πλήρους πλιάτσικου (με τις ιδιωτικοποιήσεις που γίναν άμεσα) αλλά και λεηλασίας (των εργαζομένων και της φύσης αφού η ελεύθερη αγορά δεν έχει προσχήματα για να κρατήσει). Οι άθλιες συνθήκες ζωής μεγάλου μέρους του πληθυσμού και η συνήθεια του στον άγριο καπιταλισμό σε συνδυασμό με όλα τα παραπάνω, κάνουν τα κράτη αυτά πόλο έλξης για την Ε.Ε. που ψάχνει τη δική της επέκταση για να ξεπεράσει τους οικονομικούς και πολιτικούς σεισμούς που έχει να διαχειριστεί στο εσωτερικό της.

Ακόμα πιο κομβικός είναι ο ρόλος του NATO. Με ηγέτιδα δύναμη τις Η.Π.Α. η βορειοατλαντική συμμαχία προσπαθεί να κερδίσει το δικό της ζωτικό χώρο στρατιωτικά, οικονομικά και πολιτικά μέσα στους παγκόσμιους ανταγωνισμούς. Έχει απέναντι της νέες αναδυόμενες υπερδυνάμεις όπως η Κίνα, ενώ κύριος σκοπός της είναι μία όλο και πιο έντονη περικύκλωση της Ρωσίας κάτι που φαίνεται με τα πρόσφατα γεγονότα στην Ουκρανία και παλαιότερα στη Γεωργία, με την διοικητική και γεωγραφική αναδιάταξη των δυνάμεων της και με στρατιωτικές ασκήσεις να λαμβάνουν χώρα όπως η πρόσφατη γενική πρόβα πολέμου που έγινε στην Νορβηγία.

Ταυτόχρονα στο ενεργειακό επίπεδο, οι Η.Π.Α. προσπάθησαν και εν μέρει τα κατάφεραν μέσω του TAP, να βοηθήσουν την απεξάρτηση της Ευρώπης από το ρωσικών συμφερόντων αέριο, φέρνοντας το αζέρικο αέριο στην Ευρωπαϊκή αγορά. Κάτι ανάλογο θέλουν να πετύχουν και με τον east med, τον αγωγό που θα φέρνει το φυσικό αέριο από τις ακτές της ανατολικής μεσογείου και το οποίο σήμερα εξορύσσουν για λογαριασμό του Ισραήλ αμερικάνικες και γαλλικές εταιρείες-κολλοσίοι.

Συνεχίζοντας όμως, με το ρόλο του NATO σε αυτή τη συμφωνία έχει σημασία να αναφέρουμε και την, ως τώρα τουλάχιστον, προβληματική σχέση των ΗΠΑ με την Τουρκία, που έχει και αυτή καθοριστικό ρόλο στη συγκεκριμένη συμφωνία. Όσο λοιπόν η Τουρκία έρχεται πιο κοντά με τη Ρωσία κλείνοντας συμφωνία για όπλα, αέριο, τεχνολογία, εμπόριο αλλά και τη μοιρασιά από τη Συρία, μια γιγαντιαία νατοϊκή βάση στην Τουρκία και συγκεκριμένα στο Ιντζιρλίκ μεταφέρει το μεγαλύτερο μέρος του προσωπικού και του εξοπλισμού της σε άλλες βάσεις της περιοχής (πχ στην Αλεξανδρούπολη). Ταυτόχρονα όμως αυτή η συμφωνία φέρνει μία ακόμη περιοχή των Βαλκανίων υπό την αιγίδα του NATO, που μπορεί να εγκαταστήσει μεγαλύτερες δυνάμεις και εξοπλισμό σε ένα ακόμη κουτάκι της σκακιέρας της περιοχής, ακόμα καλύτερα σε ένα κομμάτι που ως πριν λίγο καιρό ήταν κάτω από την επιρροή ενός μεγάλου αν όχι του κύριου αντίπαλου των ΗΠΑ, της Ρωσίας.

Όλα αυτά φαντάζουν πολύ μακρινά και καλώς επισημαίνουν κάποιοι σύντροφοι και συντρόφισσες πως είναι ριψοκίνδυνο για μια αναρχική πολιτική ατζέντα να θέτουμε ως στόχο εχθρούς έξω από το κράτος που ζούμε και αγωνιζόμαστε, με το φόβο μήπως χάσουμε το κοινωνικό και ταξικό στοιχείο της πάλης μας μέσα και ενάντια στο δικό μας έθνος-φυλακή. Αλλά για εμάς έχει σημασία να κατανοήσουμε αλλά και να τονίσουμε πως οι μπίζνες με τις ΑΟΖ και τους αγωγούς, οι στρατιωτικές συνεργασίες, η αναβάθμιση της παρουσίας του NATO στην περιοχή, είναι κινήσεις που θα είναι επικερδείς όχι μόνο για τις Η.Π.Α. ή οποιαδήποτε άλλη μεγάλη δύναμη αλλά και για την ελληνική αστική τάξη και το ελληνικό κράτος. Αυτές οι συμφωνίες, αυτές οι προοπτικές έντασης και πλήρους στρατιωτικοποίησης της περιοχής θα είναι πλήγμα για το ίδιο το πολυεθνικό προλεταριάτο της ευρύτερης περιοχής.

Αυτές λοιπόν τις αντιθέσεις και αυτούς τους ανταγωνισμούς που επηρεάζουν και την πιο μοριακή δουλειά που χρειάζεται να κάνουμε κρίνουμε ότι είναι καταστρεπτικό να προσποιούμαστε ότι δεν τους βλέπουμε. Όσο τώρα για το τι μπορούμε να κάνουμε για αυτούς, υπάρχουν πολλά που μπορούν να συζητηθούν, αλλά ακόμα δεν έχουμε ξεκινήσει με τα βασικά που στην τελική είναι και στα μέτρα μας. Υπάρχει μια σειρά αντιθέσεις στις οποίες πρέπει να παρεμβούμε και αφορούν πρώτα και κύρια τους χώρους στους οποίους κινούμαστε στην καθημερινότητά μας και εμπειρικλείουν σχέσεις εκμετάλλευσης και καταπίεσης οι οποίες με λίγο οργάνωση και πείσμα μπορούν να γεννήσουν κι επαναστάσεις κι εμείς ακόμα δεν έχουμε κάνει σίγουρο στα κεφάλια μας ότι θέλουμε και ότι μπορούμε να φτάσουμε σε ένα τέτοιο σημείο.

Έχουμε πολλές οργανώσεις στον νου μας, αναφέραμε μερικές παραπάνω, που στο όνομα του αντιιμπεριαλισμού, ενός κακού, παλιάς κοπής αντιαμερικάνικου ή αντιγερμανικού αντιιμπεριαλισμού, κατέληξαν να αγκαλιάζουν ότι πιο συντηρητικό έχει βγάλει ο αστικός εθνικισμός αλλά ακόμα και ο λαϊκός πατριωτισμός. Εμείς όμως λέμε και το πιστεύουμε, πως έχει νόημα να μπει στην ατζέντα μας αλλά και στους κοινούς διεθνιστικούς μας αγώνες η πάλη ενάντια στους πολέμους και ως εκ τούτου η πάλη ενάντια στη μεγαλύτερη μηχανή που τους γεννά, το NATO. Μία μιλιταριστική μηχανή, μία πολεμική μηχανή που θα τη βρούμε και απέναντι μας, όταν με το καλό πυροδοτήσουμε τις επόμενες εξεγέρσεις και επαναστάσεις μας.

Παράλληλα με την προπαγάνδα μας ενάντια στα μεταφυσικά ψέματα για τα έθνη και τις πατρίδες, χωρίς φλερτάρισμα με άλλες υπερδυνάμεις, σε κοινή πάλη με αγωνιστές από άλλα κράτη, δεν έχουμε κανένα λόγο να κλείνουμε τα μάτια στα εγκλήματα οργανισμών όπως η Ε.Ε. και το NATO επειδή κομμάτια της αριστεράς που το κάνουν μιλούν με όρους εθνικής ενότητας. Το δείξαμε, αισθητικά και ίσως λίγο αποτυχημένα και στο σχέδιο της αφίσας: ΤΑ ΕΘΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΕΛΙΑ ΜΑΣ, ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΦΥΛΑΚΗ ΜΕ ΝΕΟ-ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ.

Γιατί δεν είμαστε ούτε υπέρ των Βαλκανίων των εθνικισμών και των κρατών, αλλά ούτε και της ευρωατλαντικής τους ολοκλήρωσης και ενοποίησης. Γιατί εμείς δε θέλουμε ούτε έθνη, ούτε κράτη αλλά ούτε και αυτοκρατορίες που λεηλατούν όλο τον πλανήτη. Δε θέλουμε ούτε θεούς και χριστιανοταλιμπάν, ούτε αφέντες και μισθωτή εργασία. Δε θέλουμε άνθρωπος να εκμεταλλεύεται άνθρωπο και να λεηλατεί τη φύση για το κέρδος, αλλά ούτε να είναι το κέρδος των καπιταλιστών αυτό που θα μας οδηγήσει σε νέες σφαγές και νέους πολέμους. Θέλουμε μια ζωή ισότητας και ελευθερίας, έναν κόσμο απελευθερωμένο από τα δεσμά της ατομικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, του ρατσισμού και της πατριαρχίας. Θέλουμε ένα αύριο απαλλαγμένο ολοκληρωτικά από κάθε είδους εκμετάλλευση και καταπίεση, ένα αύριο φτιαγμένο από όλους για όλους. Και όταν μία από τις πιο δολοφονικές δυνάμεις του πλανήτη γεμίζει με δυνάμεις, βάσεις και στρατηγεία την περιοχή, μόνο κέρδος θα έχουμε για την υπόθεση που προαναφέρουμε, με το να την σταματήσουμε. Όχι ως Έλληνες, όχι ως Μακεδόνες, αλλά ως εργάτες, άνεργες, μετανάστριες, γκέι, μαθητές και φοιτήτριες.

ΚΛΕΙΣΙΜΟ

Μάλλον έχουμε ήδη κουράσει -χωρίς να έχουμε αναφέρει ούτε τα μισά από όσα θα θέλαμε- οπότε θα συμμαζέψουμε την τοποθέτηση μας. Μετά από εμάς θα μιλήσουν οι σύντροφοι από τη Μπίτολα και τα Σκόπια, αναρχικοί και κομμουνιστές ενεργοί σε μία σειρά κοινωνικών και ταξικών αγώνων στη χώρα τους. Αγώνων νικηφόρων όπως αυτός ενάντια στην εξόρυξη χρυσού στη Γευγελή, αγώνων διάρκειας όπως αυτοί στους χώρους εργασίας με χαρακτηριστικό τον αγώνα στα σούπερ μάρκετ Vero – του καθόλου τυχαία- Έλληνα Βερόπουλου που έκανε άνοιγμα στα Βαλκάνια όπως και μια μεγάλη μερίδα του Ελληνικού κεφαλαίου τις τελευταίες δεκαετίες. Αγώνες που θα μπορούσαμε να συνδέσουμε με δικούς μας αγώνες και δυστυχώς δεν έγινε αλλά θα φροντίσουμε να γίνει στο μέλλον, αγώνες που απείχαν από τη Θεσσαλονίκη όσο η Χαλκιδική και πολύ λιγότερο από ότι η Αθήνα.

Σήμερα λοιπόν ας κρατήσουμε τουλάχιστον αυτό: ότι πολύ κοντά μας κάποιοι άνθρωποι παλεύουν τον εθνικισμό του δικού τους κράτους, δίνουν τους δικούς τους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες, στήνουν τα δικά τους στέκια για μια υπόθεση όμως που είναι κοινή.

Ταυτόχρονα κάποιοι άλλοι από την Αλβανία καταλαμβάνουν τα πανεπιστήμια τους όπως μας ενημέρωσαν στην εκδήλωση που διοργάνωσε η ομάδα Cladestina την περασμένη Τετάρτη, άλλοι στη Βουλγαρία ετοιμάζονται να μπλοκάρουν τους φασίστες από το να υμνήσουν τον Λυκον έναν ναζιστή προγονό τους, άλλοι στη Σερβία προσπαθούν να υπερασπιστούν τα gay pride από επιθέσεις ακροδεξιών, άλλοι στο κόσσοβο κάνουν μεταφράσεις αναρχικών κεμένων, άλλοι στη Ρουμανία παλεύουν ενάντια στο Χρυσό, άλλοι στην Ουγγαρία παλεύουν την ακροδεξιά τους κυβέρνηση και τον εργασιακό μεσσαιώνα που φέρνει.

Κι όλοι αυτοί οι αγώνες, ασυντόνιστα ακόμα, ίσως χωρίς σαφή και κοινή πολιτική γραμμή ή στρατηγική, σκουντάν τον γίγαντα που φαίνεται να κοιμάται ακόμα βαθειά. Η κυρίαρχη προπαγάνδα μας τον παρουσιάζει νεκρό περιμένοντας να το πιστέψουμε, όπως άλλωστε θεωρεί τον καπιταλισμό ανίκητο, την ιστορία τελειωμένη, το κράτος ως μονόδρομο οργάνωσης.

Επιτρέψτε μας όμως, με την καθόλου συγκρατημένη αισιοδοξία που μας διακατέχει, να πούμε το εξής: η διεθνιστική αλληλεγγύη και οργάνωση μας είναι αυτή που θα κάνει τα επόμενα σκουντήματα όλο και πιο ισχυρά ικάνά να τον ξυπνήσουν για να μας ξαναφέρει τις νέες πολυεθνικές ταξικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις που έχει σπείρει πολλακίς στην περιοχή μας.

Τότε εμείς που δεν έχουμε πει ακόμα την τελευταία μας λέξη, οι Βαλκάνιοι και οι Βαλκάνιες προλετάριοι και προλετάριες θα έχουμε να πούμε πολλά στους κοινούς μας δυνάστες...